Dit is de oude plek

Taoufik wil de jongens op dinsdag en donderdag, de zaal die betaald wordt verbiedt zijn plek.

Inhoudsopgave

1. Boven moet leeg
2. Wie staat er op de lijst
3. De man die de leidingen kwam nakijken
4. Achtenveertig van de tachtig
5. Alles wat in een schoenendoos past
6. Van de wand af
7. Vier jongens en een open deur
8. De ring gaat in vier stukken naar beneden
9. Twee gaten in het portiek
10. De garage kan er niet bij
11. Het laatste komt van het dak
12. In februari ruikt het naar frituur

Hoofdstuk 1- Boven moet leeg

Twee lagen over de knokkels, dan één keer tussen duim en wijsvinger door, dan terug over de rug van de hand. De jongen hield zijn hand plat en zijn vingers uit elkaar.
"Breder."
De vingers gingen breder. Taoufik trok het verband aan, liet het een halve slag teruglopen en drukte het klittenband bij de pols vast.
"Hoe heet je."
"Ayoub."
"Welke Ayoub."
"Uit Korte Akkeren."
"Andere hand."
Achter hem liepen de zakken. Veertig man op twintig zakken, twee per zak, en de kettingen tikten tegen de balk als er een paar niet gelijk sloeg. De ventilator op de vensterbank draaide naar de ene hoek van de zaal en weer terug. Onder de vloer sloeg de compressor aan en af.
De tweede hand was dikker dan de eerste. Taoufik wikkelde hem ruimer en legde de laatste slag zo dat de naad aan de buitenkant kwam. Hij tikte er met twee vingers op.
"Sla eens."
Ayoub sloeg in zijn eigen hand.
"Duim erlangs, niet eronder. Nog eens."
Hij sloeg nog eens.
"Rida. Zet hem bij jou op de zak."
Een jongen in een hemd kwam langs met een tientje en een briefje van vijf tussen twee vingers. Taoufik knikte naar de plank boven de wasbak. Daar stonden een rol tape, een nietmachine en een plastic bakje met bitjes. De

jongen schoof het geld onder het bakje, drukte het met zijn duim recht en ging terug naar de zakken.
Soufian hield pads op bij de spiegel, twee jongens om en om, en riep de nummers zonder op te kijken. Bij de deur hing de rode klok met de bel erin. Nog veertig seconden.
Fouzia stond in de deurpost. Ze had de buitentrap genomen op de schoenen van haar werk en haar jas nog aan, en in haar hand zat een A4 die al een paar keer open en dicht was geweest. Ze kwam niet verder dan de post en keek naar de klok tot de bel ging.
"Water," zei Taoufik. "Eén minuut."
De zaal liep naar de wasbak. Hij kwam naar de deur en veegde zijn handen aan zijn broek af.
"Het staat erop," zei Fouzia.
"Wat staat erop."
"De eerste termijn." Ze gaf hem het blad niet.
"Vanmorgen geboekt. Zaal twee aan de Groenhovenweg is van ons per één december. Dinsdag en donderdag van zeven tot half tien, zaterdagochtend erbij."
Achter hem begon iemand met een springtouw op het beton te slaan.
"En."
"Er staat één voorwaarde in." Ze vouwde het papier open en hield het met twee handen, en las er niets uit voor.
"Per één december mag er geen school meer boven een garage zitten."
Taoufik keek de zaal in. Bij de derde zak hing een jongen met zijn volle gewicht aan de ketting.
"Hé. Dat is geen rekstok."
De jongen liet los.
"Taoufik."
"Hoeveel is de eerste termijn."

"Twaalfduizend zeshonderdzeventig. Daar gaat de verzekering af en de vog-aanvragen." Ze liet het blad zakken tot tegen haar jas. "Je hebt een bestuur nodig voor de vijftiende."
De bel ging. De jongens liepen terug en de kettingen begonnen weer.
Hij liet de ronde uitlopen. Bij de laatste twintig seconden riep hij dat ze doorgingen, en ze gingen door, en toen de bel kwam liet hij ze niet aan de volgende beginnen.
"Naar beneden," zei hij. "Verband in je tas, niet op de vloer."
"We zijn pas bij de tweede."
"Naar beneden."
Tachtig man en één trap. Ze gingen in ploegjes, met de tassen voor zich, en halverwege begon iemand te zingen en hield er zelf mee op. Ayoub bleef bij de deur staan met zijn ingepakte handen langs zijn lijf.
"Donderdag," zei Taoufik. "Je houdt ze aan tot beneden."
"Zijn we nou klaar?"
"Zet die ventilator uit."
Ayoub klom op de vensterbank, kreeg de knop niet met het verband om zijn handen en drukte hem met zijn elleboog om. De bladen liepen nog een halve minuut door. Onderaan de trap riep iemand naar boven dat er een fiets op slot stond die niet van hem was.
Hij ging de krachtkamer in, pakte de bak met sleutels van de vensterbank en zette hem op de vloer bij het squatrek. De ringsleutel van 17 lag onderin tussen het kleine werk. Hij zette hem op de bovenste bout van de linkerstaander en trok naar zich toe. De bout zat vast van vier jaar magnesium en kwam met een schok los.
Fouzia was meegelopen tot de doorgang.

Hij draaide de bout eruit en liet hem in de bak vallen. Hij ging naar de tweede.
Soufian kwam binnen met de pads nog om zijn handen, trok ze met zijn tanden los en legde ze op de bank. Hij ging aan de overkant van het rek staan, pakte de staander boven en onder vast en zette zijn schoen tegen de voetplaat.
"Hij kan niet vallen," zei Soufian.
"Hij valt wel."
De dwarsbalk kwam aan één kant los en zakte een handbreed. Soufian hield.
"Pak die andere kant."
Ze draaiden het rek uit elkaar, bout voor bout, en legden de delen naast elkaar op de vloer met de koppen dezelfde kant uit. Fouzia bleef in de doorgang staan tot de eerste staander plat lag. Daarna liep ze naar de wasbak, dronk een halve beker water en legde de mail dubbelgevouwen op de plank, onder het bakje met de bitjes. Achter haar viel de volgende bout in de bak.
"Niet daar."
Taoufik had de staander nog niet neergezet. Hij hield hem met één hand bij de buis vast, rechtop, en keek omlaag naar het beton.
"Ik zet hem hier tegen de kolom."
"Daar loopt de rand van de put." De stem kwam van onder de Transporter. Mbarek stond met zijn armen boven zijn hoofd, een dopsleutel in de ene hand, de andere hand plat tegen de bodemplaat, en volgde de remleiding van voor naar achter met zijn duim over het metaal. De brug stond op ooghoogte. "Twee meter verder."
De staander ging twee meter verder. De buis liep niet recht en sloeg bij elke halve slag één keer tegen de vloer.

Aan Taoufiks wijsvinger hing een plastic zak met de bouten, de moeren en de twee pennen, en de zak draaide mee.
Buiten stonden de tweede staander en de dwarsbalk tegen de garagedeur, met een stuk karton ertussen. Hij ging ze halen en rolde de staander over de drempel; de drempel nam de klap over.
"Hoeveel is het," zei Mbarek.
"Dit. En zaterdag de lockers en de banken."
"Hoeveel lockers."
"Vier. Dubbel."
Mbarek zei iets wat geen woord was en schoof de dopsleutel naar het volgende punt. Op de werkbank stond de radio op de file; de man noemde de A12 bij Reeuwijk en daarna de A20. Naast de radio stond een beker koffie met een rand eromheen die niet van vandaag was.
"De compressor moet vrij blijven," zei Mbarek. "Je gaat er niet tegenaan zetten."
"Ik zet er niets tegenaan."
"Vorig jaar stond er een bank tegenaan en toen liep hij warm."
"Dat was een krat."
"Een bank, met poten."
Taoufik legde de dwarsbalk op twee krukken, het dikke eind op de hoge. Hij maakte de plastic zak van zijn vinger los en zette hem op de werkbank, en de bouten gingen allemaal naar één hoek van de zak.
"De put niet, de compressor niet," zei hij. "De wachtruimte dan."
"Daar zitten mensen."
"Er zit nooit iemand."
"Er zit vanmiddag iemand."

Boven zijn hoofd kwam de leiding los van het clipje en Mbarek pakte hem met twee vingers bij de bocht. Hij draaide zijn hoofd niet.
"De wasbox," zei hij, en hij wees met de moersleutel in zijn linkerhand de kant op zonder te kijken waar hij wees.
"De rode bus hoeft pas vrijdag."
"Bij de hogedruk kan ik dan niet meer."
"Dan zet je het op pallets. Achter de slang om."
"En vrijdag."
"Vrijdag staat de bus buiten." Mbarek liet zijn armen zakken, schudde ze twee keer uit en bracht ze weer omhoog. "Jij hebt daar in 2013 ook een maand lang je troep laten staan."
"Dat waren de matten."
"Dat was troep."
Taoufik pakte de eerste staander bij de voetplaat en sleepte hem achter zich aan de kant op die de moersleutel had aangewezen, en de plaat trok een lichte streep door het stof en de olie. Hij kwam terug voor de tweede.
"Heb je gegeten," zei Mbarek.
"Ik heb thee gehad."
"Er staat brood in de wachtruimte."
"Boven de bak."
"Boven de bak."
Van de leiding bij de achteras kwam een geluid, een korte kraak, alsof er ergens iets meegaf. Mbarek bewoog zijn hand niet. Hij draaide de moer een achtste terug en liet hem zo.
"Deze is nog goed," zei hij. "De vorige eigenaar heeft er beton over gereden."
Taoufik zette de tweede staander naast de eerste. Hij legde de voetplaten tegen elkaar zodat ze samen niet